

Editorial

Aquest número d'HIGIA ve a ésser, com l'anterior, un lleu exponent dels neguits que, com un ressò dels moments intensos que vivim, sent el metge, que abans que tot és un sanitari vetllador de la salut dels seus consemblants. I com a tal, un reactiu d'una extraordinària sensibilitat per a tots els components que integren el complex problema de la salut pública.

En totes les commocions bèl·liques els afers d'higiene i sanitat ocupen la primera fila, i, entre ells, indubtablement el de l'alimentació sobresurt com essencial. I encara que entre nosaltres el problema de la limitació alimentària afortunadament no ha calgut plantejar-lo, ha estat suficient que s'hagin presentat algunes dificultats per al subministrament de determinats aliments—i amb elles l'obligada alteració dels menús habituals—perquè sobretot els aficionats a la rutina s'hagin vist atrafegats no sabent què menjar de l'encara portentosa varietat que ofereixen els mercats i tendes de queviures d'arreu de Catalunya. És molt fàcil poder traçar menús amb allò de què es disposa; i, en tot cas, si no es troba el que és d'ús habitual, una petita disminució quantitativa de l'alimentació global del dia serà molt més favorable al punt de vista sanitari que entestar-se a voler menjar aliments indigestos.

A més a més l'organisme disposa de grans reserves d'adaptació, i en l'hora present és una qüestió de salut pública el que tothom procuri posar en joc aquesta adaptació abans que cometre imprudències que hom vol justificar amb les circumstàncies presents i que a la llarga es tornaran contra la salut individual i col·lectiva.

El present número d'HIGIA va adreçat principalment a facilitar aquesta adaptació.